

Johan Wallin, Chalmers Tekniska Högskola
j.e.wallin@gmail.com

Hej Indien!

Hösten 2006 reste jag till Hyderabad i södra Indien för att praktisera på ett stort IT-företag. Allting som går att läsa nedan är verkliga utdrag ur min dagbok som jag skrev under min resa i Indien. En del är tillagt, en del är bortklippt, och allt går att finna i sin helhet på <http://hejindien.blogspot.com>

Måndagen den 2 oktober 2006, Landvetter flygplats

Det är en tidig morgon på flygplatsen och solen har ännu inte stigit upp när jag kramar om min familj och säger farväl och "Vi ses om ett år". Jag går med tunga steg mot min gate, avsked har aldrig varit min starka sida.

Tisdagen den 3 oktober 2006, Mumbai flygplats

När jag kommer ut från flygplatsens luftkonditionering blir jag slagen i ansiktet av en extrem värme och fuktighet i luften. Det är ett totalt kaos runt omkring mig med taxibilar, skyltar med namn på, försäljare m.m. Lustigt nog ser jag inga andra passagerare i närheten.

Jag sätter mig i baksätet på en gul-svart bil, som ser ut som den är av 1957 års modell och har tänkt koppla av medan föraren tar mig till stadsdelen Colaba, vilket skall vara backpacker-delen av Mumbai. Men jag har ju aldrig åkt taxi i Indien förut, och definitivt inte i Mumbai. Det var den värsta resan jag varit med om i hela mitt liv. Under den timslånga färden får jag se massvis av scenarion jag inte är helt van vid. Bilar, kor, motorcyklar,

rickshaws, hästar, kåkstäder, karnevaler (det är Mahatma Gandhis födelsedag idag), elefanter, fyrverkerier, lastbilsflak med dansande människor på, oxar m.m. Under hela taxiresan satt jag bara stum och förstenad, tagen av miljöombytet och förarens körstil.

Fredagen den 6 oktober 2006, Vagator, Goa

Jag tog tåget ner till Goa efter Bollywoodinspelningen där jag var statist. På centralstationen i Mumbai finner jag en extremt lång perrong och extrem förvirring var på denna jag skall befinna mig. Tåget kommer in en timme försenat och jag kliver på den vagn som jag tror är min, hittar min plats och sätter mig. Efter några minuter kommer 15 barn och intar platserna runt omkring mig, och efter ytterligare en stund kommer någon som vill ha min plats också.

Jag har förstås hamnat i fel vagn, och efter en längre tids förvirring inser jag att jag har fått en luftkonditionerad vagn och får passera ett gäng vagnar för att hitta min. Där har jag fått en bädd tillsammans med Glenn, Ricardo och Lou från Australien, Amerika respektive England.

Så jag sov hyfsat gott, drack chaité, åt ostmackor, pratade, läste, diskuterade var i Goa man borde bege sig och beslutar oss för Vagator. Vi hoppade av på den station vi trodde var närmast, träffade ett par australiensare till och delade på två Rickshaws in till byn. Klockan var nu 13.00 i Indien och vår galning till chaufför tog oss genom den vackraste natur jag har sett på väldigt länge. Han kunde

dessutom göra väldigt många djurläten och sjunga. Väl framme fick vi egna stugor med djungeln strax intill. Turistsäsongen hade ännu inte börjat, så här låg stränderna tomma och restaurangerna öde.

Fredagen den 13 oktober 2006, Hyderabad

Jag trivdes bra i Goa, det var en fantastisk värld och ett fantastiskt resesällskap. Jag stannade kvar i en vecka tillsammans med de andra. Vi luffade runt på motorcykel, badade, vandrade genom djungeln, drack rom, klappade kossor och spelade biljard. Men nu var det dags att påbörja det jag kom hit för, att som trainee arbeta på ett av Indiens största IT-företag, Satyam Computer Services.

Mitt flyg landar i Hyderabad i tid och jag hittar min väska på bagagebandet. Flygplatsen är betydligt lugnare än den i Mumbai och alla är väldigt hjälpsamma och trevliga. Jag kliver ut i solen och värmen (här finns ingen bris från havet) och ser väldigt många män med skyltar med namn på. Efter en stunds letande ser jag mitt och träffar en trevlig man i uniform som tydligen är min chaufför. Han tar mig genom en stad inte helt olik Mumbai, fast med färre människor. Vidare genom en förort och genom kåkstäder och kameler och vidare förbi stora försvarsområden samtidigt som han berättar om Hyderabad och Secunderabad och deras historier och om hur bra Buriyanin (en smaskig risrätt) är här.

Tillslut kommer vi fram till Satyam Technology Centre och en grind med en vakt. Viss förvirring uppstår, men jag får snällt visa upp paper från företaget och blir insläppt efter att ha fyllt i lite formulär. Jag går upp och hälsar på min rumskamrat som heter Sunny och kommer från England. Han verkar vara en artig helyllekille och visar mig runt på området.

Det visar sig att jag lever i en artificiell värld, ett konstgjort samhälle där människor bor, jobbat, äter, tränar, fikar, går ut och lever sina liv innanför det här industristaketet. Det är ett otroligt stort område och innehåller allt man kan tänkas behöva, inklusive golfbana och ett zoo.

Måndagen den 16 oktober 2006

Gick upp strax efter att jag gått och lagt mig och träffade mina chefer Hanumesh och Sanhya. De verkar vara goda människor med stora hjärtan.

Vi åkte till Cyderabad polisstation för att lämna in pappersbunten jag spenderade gårdagskvällen med att fylla i. Och det tar fruktansvärt lång tid att ta sig någonstans i Hyderabad. Så små vägar med så mycket trafik. Och ingen har någonsin tänkt på fotgängarna. Den här stan lider av växtvärk.

Och utlandsregistreringen gick smärtfritt för de flesta av oss, bortsett från att samma procedur måste upprepas om två veckor när vi flyttar någon annanstans.

Onsdagen den 19 oktober 2006

Gårdagen var händelserik. Vi började med att få en genomgång av företaget och dess olika enheter, och var vi var placerade och var vi skulle bli placerade. Lagom spännande med massvis av akronymer. Sen hade vi ett seminarium om indisk kultur versus västerländsk. Det var väldigt givande, nu kan jag faktiskt förstå vad indierna menar med deras konstiga kroppsspråk och huvudrörelser. Man fick verkligen insikt i hur indier lever, och hur det kan krocka med västerländska värderingar och normer. Och jag fick lära mig att jag levte efter indisk tid även i Sverige. Till exempel, om någon bjuder in dig på middag klockan sju så förväntas du inte komma klockan sju (maten är nog långt ifrån färdig då) utan halv åtta eller klockan åtta. Det passar mig utmärkt.

Onsdagen den 8 november 2006

Vi har flera festliga husdjur här i vår lägenhet på Road number 3, Banjara Hills, Hyderabad. Uppe i taket över min säng bor det några spindlar modell större. De är dock ganska harmlösa och gör inte så mycket väsen av sej. I köket brukar ett par geckoödlor finna ro ovanför lysrörsarmaturen och imorse hittade jag en hårig tusenfoting som gärna ville dela bädd med mig. Häromkvällen hade vi problem med att sova eftersom grannens söta kattunge hade gömt sig i rummet bredvid, och verkade vara i starkt behov av uppmärksamhet. Den ville absolut inte sluta jama, och passade dessutom på att utföra sina behov i Barts sängkläder. Man ser inte så många myggor, men är väl medveten om att de bor här när man vaknar på morgonen med bett över de delarna av kroppen man haft utanför täcket under natten. Och nattetid brukar fladdermöss flyga omkring på terrassen här, och ibland har de siktet inställt på ens panna. Jättestora fjärilar kan ibland irra in sig genom fönstret och parkera på en vägg eller så. Och ett fåtal lyckliga myror lyckas ibland hitta till våra matrester på diskbänken, precis som flugorna. Annars är här gott om högljudda syrsor och diverse hundar som strövar omkring utanför. Och Sam har hungriga sänglöss i sin säng också.

Jag har inte sett några kackerlackor här, men jag saknar dem inte heller i någon större bemärkelse.

Måndagen den 13 november 2006

Jag arbetar för tillfället i Satyam City Centre, ett kontorskomplex ungefär fyra kilometer bort från min nuvarande bostad i Banjara Hills. Att ta sig dit är ett äventyr varje dag, det finns alltid nya sätt att transportera sig på.

Det mest konventionella sättet är att ta bussen. Det är också ett av de mer riskfyllda. Bussarna stannar inte här, man får bokstavligen hoppa på bussen. De saktar ner och man får tillsammans med tio andra indier springa efter den och försöka få grepp om någonting inuti i den överfulla bussen som alltid kör med dörrarna öppna. Har man tur så finns det lite utrymme kvar och man lyckas få tag i något och dra sig upp, annars får man snällt vänta på nästa. Det finns inga tidtabeller, och tid är inte så viktigt här så man kan få vänta allt mellan fem minuter till en halvtimme. När man skall gå av kan man bara hoppas att föraren behagar sakta in på ens hållplats så man kan hoppa av i farten ibland i mitten av en trefilig väg. Ibland tycker de att just det stoppet är inte så noga och kör snällt vidare till nästa. Det är dock ekonomiskt gångbart, en biljett till mitt kontor kostar fyra rupier. Det är ungefär 75 öre.

Ett annat alternativ är att ta rickshaw. Det är något bekvämare än bussen, man slipper stå och trängas med alldeles för många människor och kan faktiskt sitta ner. Men problemet är här förarna som inte hittar, inte pratar engelska och ibland tar omvägar för att tjäna mer. När jag häromdan skulle förklara var mitt kontor ligger, så sa jag mittemot Shopper Stop. Det slutade med att han tog mig till nån galleria i andra sidan av stan. Att ta sig till jobbet med rickshaw kostar ungefär 40 rupier. Men då kan man ibland få lite schysst indisk dunka-dunka på en lagom öronbedövande volym och en chaffis som har en konversation med en på telugu (det lokala språket här) och man förstår inte ett dyft och försöker förklara det men det slutar med att man bara nickar snällt.

Då är det betydligt billigare att samåka i rickshaw. När man väntar på busshållplatsen kommer det ibland rickshawförare som har startat sina egna busslinjer och gapar destinationen dit de ska. Imorse delade jag rickshaw med fem andra glada Inder. Det är redan trångt när man är tre.

Det kommer också förbi diverse taxibilar och privatchaufförer som är på väg tillbaka från sin körning och passar på att tjäna lite extra kosing genom att plocka upp extra passagerare på busshållplatser. Häromdan åkte jag ensam i en jättstor jeep och betalade tio rupier.

Annars är mina arbetskamrater ofta villiga att ge mig lift hem på motorcykel. Idag åkte jag hem bak på Hugos muskelhög och kom hem på rekordtid, med livet i behåll.

Tisdagen den 27 februari 2007

Samtidigt som ni kastar snöboll och halkar omkull på gatorna och kör av vägen så börjar den här stan bli lite läskigt varm, numera svettas jag även nattetid.

Men hellre trettioåtta grader plus än tio grader minus. Åtminstone väntar jag med min klagan ett par månader, än så länge så kan jag fortfarande sova på nätterna. Min vän Tariq berättade om sin gå-och-lägga-sej-rutin från förra sommaren för att kunna få några timmars sömn nattetid:

1. Ta en dusch, om inte vattnet i tanken har dunstat. Räkna inte med kallvatten, men det kyler ner din kropp några grader i alla fall.
2. Skynda dig till sängen.
3. Somna, jättefort.
4. Om du inte somnat innan din kropp torkat och blivit varm igen, nu snackar vi minuter, upprepa från steg ett igen.

Jag väntar med spänning på denna tid.

Tisdagen den 3 april 2007

Jag lyckades ta mig till jobbet per motorcykel idag också. Inte kunde väl jag ens i mina drömmar för ett halvår sedan tro att jag idag skulle sitta på en motorcykel och köra mellan oberäkneliga bilar och rickshaws med marginaler på en tum, göra omkörningar på vilken sida som helst där det finns lite utrymme, använda tutan på samma sätt som ni använder backspegeln och kryssa mellan filer, fotgängare, håll i gatan och gatuhundar.

Den här trafiken skrämde skiten ur mig när jag först kom hit, nu är jag en del av den. Det tar ett tag innan man begriper att det är ett organiserat kaos i det hela. Jag skulle inte vilja påstå att handlar om logik, utan snarare "common sense" blandat med förståelse för medtrafikanterna. Rickshawförare undantagna.

Kerala